

Crida Comunista

CRIDA COMUNISTA :: 14/12/2015

Un grupo de militantes firma un manifiesto llamando a la creación de un espacio comunista con la apuesta estratégica de la República Popular Catalana y el Socialismo.

[Català]

CRIDA COMUNISTA

1.- Qui som, d'on venim

Els i les promotores i signants d'aquest manifest ens considerem hereves del fil roig català, és a dir, de les lluites populars sofertes, plenes de victòries i amargues derrotes, del potent teixit associatiu, del treball per la llengua, de l'autoorganització dels i les treballadores, de l'assemblearisme sindical, de la resistència feminista davant el cruel patriarcat, dels moviments estudiantils, de la solidaritat amb els altres pobles oprimits, del municipalisme transformador, de la lluita per la completa sobirania del nostre poble, per l'alliberament social i nacional.

Segles de lluita i resistència ens contemplen; de la que en va ser exemple Jaume Compte i el Partit Català Proletari durant la petita Revolució Popular del 1934 -paradigma d'unitat de lluita social i nacional-, o bé Joan Comorera i el PSUC, partit que va ser reconegut com a membre de la Internacional Comunista, única excepció a la norma d'una secció per Estat. Lluita i resistència de la que ha estat exemple també l'Esquerra Independentista, la qual ara recull els fruits de dècades de treball intens.

Cal ara, doncs, una nova concreció d'aquest fil en el segle XXI, humil però digne continuació de les lluites mantingudes fins ara, no només a la nostra terra, també cal que aprenem de les experiències socialistes, dels moviments d'alliberació nacional, i del combat popular contra el capitalisme i l'imperialisme arreu del món.

2.- Crida comunista:

Així doncs, els i les filles del fil roig català tenim la ferma convicció de que es necessita

reorganitzar l'espai marxista-leninista que tingui com a aposta clara la reivindicació dialèctica de l'independència del país com a via per arribar a la construcció del socialisme, provocant una ruptura democràtica amb l'Estat espanyol i el règim del 78, que va significar la reforma del franquisme per dotar al règim d'una formalitat democràtic - burgesa que li permetés l'acceptació en els organismes imperialistes com la UE o la OTAN.

És a dir, trobem que, arran del complex i contradictori procés, s'ha generat una escletxa que cal aprofitar per trencar amb l'Estat i construir entre tots i totes la República Popular Catalana, que ha de generar noves dinàmiques per a la classe treballadora.

3.- República Popular Catalana

Considerem doncs, que al Principat, arran de la sentència del Tribunal Constitucional l'any 2010 contra l'Estatut d'Autonomia (insuficient i a més a més, retallat), que va passar per sobre de la voluntat del poble català expressada via referèndum i ratificació del Parlament de Catalunya i el Congrés dels Diputats, va significar un punt d'inflexió en la societat catalana. Aquesta va experimentar un creixement molt fort de les aspiracions sobiranistes i democràtiques i va desembocar en un moviment popular i de masses amb les grans manifestacions dels anys 2012 a 2015, que per primer cop tenien com a reivindicació central la independència del país.

Creiem que com a comunistes hem d'aprofitar les condicions subjectives de canvi i la correlació de forces que s'està produint a Catalunya arran del procés sobiranista, i que poden portar a una ruptura democràtica i l'establiment d'una república on les posicions de la classe obrera i les classes populars es vegin reforçades, reconquerint drets a través d'un procés constituent i popular que culmini les tasques democràtic-burgeses encara pendents de realitzar avui en dia a l'Estat espanyol, com a conseqüència de la reforma, que no ruptura, del règim franquista.

Malauradament, creiem que a la resta de l'Estat espanyol la correlació de forces es clarament desfavorable a la superació del règim del 78 i es troba enmig d'una ofensiva neoliberal i recentralitzadora que trepitja els drets de les nacions i pobles que formen part de l'Estat. Davant aquest escenari immobiliària, com a marxistes-leninistes no podem subordinar la qüestió social a la qüestió nacional prioritant un horitzó a hores d'ara llunyà i utòpic com és la reforma federal o la celebració d'un referèndum, tal com proposen certs sectors. Com a internacionalistes que som, no podem tenir por a un procés d'autodeterminació quan aquest pot significar una oportunitat històrica per fer avançar les posicions de classe, sense oblidar els forts lligams que tenim amb la resta de pobles de

l'Estat, que sempre tindran la nostra solidaritat en les seves lluites per l'emancipació social. Com a comunistes catalans, estem convençuts de que l'autodeterminació de Catalunya és avui en dia la millor aportació que les classes populars catalanes poden fer pel canvi a Espanya, obligant a obrir el candau de la constitució del 78, trencant l'organització territorial de l'Estat i obrint una escletxa que pot ser aprofitada per l'esquerra dels pobles oprimits.

Per tant, des de la Crida Comunista apostem dialècticament per un procés d'acumulació de forces mitjançant la Unitat Popular i la ruptura democràtica amb l'Estat espanyol aprofitant la conjuntura actual i l'oportunitat oberta amb el procés democràtic que viu el país -que cal fer girar a l'esquerra- per arribar a la proclamació de la República Popular Catalana, com aposta estratègica de les classes populars per l'inici de la construcció del Socialisme a Catalunya.

4.- Països Catalans

Però què passa amb la resta del territori? O quin hauria de ser el marc d'actuació d'aquest espai que reivindicuem? La realitat dels Països Catalans entès com uns lligams culturals, de llengua, d'història comuna... són innegables. Com també és innegable que la realitat política, la consciència social i nacional, i els ritmes són molt diferents. Llavors, que hem de fer?

Sense dubte, entrem en un altre tema històricament polèmic pel moviment comunista a casa nostra. S'ha de dir que massa fàcilment s'ha caigut en descartar -uns- o defensar -altres- ràpidament un model; o el que és el mateix, sempre hi ha hagut una manca de reflexió, de debat obert i de teorització entre postures. Cal abordar-ho amb valentia i fer una aposta netament marxista i no identitària, de construcció nacional al Principat i als Països Catalans. Només així es trencaran dinàmiques negatives i es podrà avançar realment en un projecte d'emancipació.

5.- Les CUP i la Unitat Popular

Tot i que queda molt camí per recórrer, és evident que ens els últims anys s'ha avançat en l'articulació i construcció de la Unitat Popular, teixint un moviment potent, ampli i heterogeni, sense perdre combativitat ni l'essència anticapitalista. Ara hi ha nous i majors reptes que caldrà assumir amb valentia, i creiem que l'espai que reivindicuem ha de

participar amb força per aportar el millor de nosaltres: treballar la coordinació, el debat i l'enriquiment de les diverses experiències arreu del territori, impulsar les Trobades, fer créixer la influència als barris i zona de l'Àrea Metropolitana, obrir la UP a nous sectors, prioritzar sempre la presència i lluites al carrer i no l'institucionalisme, etc.

Un dels actors cabdals d'aquesta Unitat Popular són des de fa un temps les Candidatures d'Unitat Popular (CUP), que han multiplicat la seva presència a les institucions -vora de 400 regidors, governant en solitari o en coalició a diversos pobles i ciutats, els 10 diputats al Parlament...- i ha aconseguit visibilitzar moltíssim les propostes i programa d'Unitat Popular.

Així doncs, veiem molt necessari reforçar el projecte de la CUP, i que es mantingui com un espai de trobada transversal i anticapitalista, de treball municipalista, de confluència amb altres moviments rupturistes com succeeix a les Candidatures Alternatives del Vallès (CAV), a Badalona, Santa Coloma, etc.

6.- Venim de lluny, i anem més lluny encara...

Fins ara hem situat uns mínims que caldrà aprofundir i concretar, a més de treballar altres qüestions que han d'estar sobre la taula, com ara bé el nou moviment obrer i com encarar-lo, la lluita per un feminisme de classe, la solidaritat internacionalista amb altres pobles oprimits i que lluiten de diverses formes per la seva llibertat (recordem ara amb força Nova Rússia, Síria i el Kurdistan...), però el que sí que cal reivindicar ara és quin tipus d'espai volem; perquè no hem de repetir errors i els temps ens exigeixen maduresa.

Volem un espai comunista a peu de carrer, profundament feminista, radicalment democràtic, plural i que sàpiga beure de totes les tradicions revolucionàries i escoles combatives, un espai allunyat tant del reformisme i l'institucionalisme com de sectarismes i alligonaments, que sigui des de l'exemple i la humilitat com haurem d'aportar i enriquir les lluites populars. Aquesta és la nostra aposta i no ens conformarem amb menys.

Els i les promotores i signants d'aquest manifest, eternes somiadores, Quixots irreductibles, fidels al fil roig català, volem posar el nostre gra de sorra en aquesta petita però vital empresa de reconstituir l'eina dels i les treballadores. Aquest ha de ser el primer pas, de molts en endavant. Som-hi tots i totes!

*Perquè som i ens sentim catalans
estimem i cerquem, en la lliure abraçada,
l'esperit i l'exemple
d'altres pobles de races i llengües diverses,
i el tracte de tots, i el contacte,
a profit de l'empresa comuna i urgent
de mudar el món i els homes
en la pau solidària,
i en l'entesa fecunda;
tots francs i benignes,
generosos, fidels, sense enveja,
tots plegats contra els focus
de la vil cobejança,
del diner corrosiu,
dels terrors metafísics,
dels paràsits amb vara o espasa, o amb bàcul,
de l'orgull de la sang blava i pútrida,
del poder d'una força robada...*

Joan Oliver

<http://cridacomunista.org/>

[Castellano]

1.- Quienes somos, de dónde venimos

Los y las promotoras y firmantes de este manifiesto nos consideramos herederas del hilo

rojo catalán, es decir, de las luchas populares sufridas, llenas de victorias y amargas derrotas, del potente tejido asociativo, del trabajo por la lengua, de la autoorganización de los y las trabajadoras, del asamblearismo sindical, de la resistencia feminista ante el cruel patriarcado, de los movimientos estudiantiles, de la solidaridad con los otros pueblos oprimidos, del municipalismo transformador, de la lucha por la completa soberanía de nuestro pueblo, por la liberación social y nacional.

Siglos de lucha y resistencia nos contemplan; de la que fue ejemplo Jaume Compte y el Partido Catalán Proletario durante la pequeña Revolución Popular del 1934 -paradigma de unidad de lucha social y nacional-, o bien Joan Comorera y el PSUC, partido que fue reconocido como miembro de la Internacional Comunista, única excepción a la norma de una sección por Estado. Lucha y resistencia de la que ha sido ejemplo también la Izquierda Independentista, la cual ahora recoge los frutos de décadas de trabajo intenso.

Hace falta ahora, pues, una nueva concreción de este hilo en el siglo XXI, humilde pero digna continuación de las luchas mantenidas hasta ahora, no solo en nuestra tierra, también es necesario que aprendamos de las experiencias socialistas, de los movimientos de liberación nacional, y del combate popular contra el capitalismo y el imperialismo en todo el mundo.

2.- Llamamiento comunista:

Así pues, los y las hijas del hilo rojo catalán tenemos la firme convicción de que se necesita reorganizar el espacio marxista-leninista que tenga como apuesta clara la reivindicación dialéctica de la independencia del país como vía para llegar a la construcción del socialismo, provocando una ruptura democrática con el Estado español y el régimen del 78, que significó la reforma del franquismo para dotar al régimen de una formalidad democrático-burguesa que le permitiera la aceptación en los organismos imperialistas como la UE o la OTAN.

Es decir, encontramos que, a raíz del complejo y contradictorio proceso, se ha generado una rendija que hay que aprovechar para romper con el Estado y construir entre todos y todas la República Popular Catalana, que tiene que generar nuevas dinámicas para la clase trabajadora.

3.- República Popular Catalana

Consideramos pues, que en el Principado, a raíz de la sentencia del Tribunal Constitucional en 2010 contra el Estatuto de Autonomía (insuficiente y además, recortado), que pasó por encima de la voluntad del pueblo catalán expresada vía referéndum y ratificación del Parlamento de Cataluña y el Congreso de los Diputados, significó un punto de inflexión en la sociedad catalana. Esta experimentó un crecimiento muy fuerte de las aspiraciones soberanistas y democráticas y desembocó en un movimiento popular y de masas con las grandes manifestaciones de los años 2012 a 2015, que por primera vez tenían como reivindicación central la independencia del país.

Creemos que como comunistas tenemos que aprovechar las condiciones subjetivas de cambio y la correlación de fuerzas que se está produciendo en Cataluña a raíz del proceso

soberanista, y que pueden traer a una ruptura democrática y el establecimiento de una república donde las posiciones de la clase obrera y las clases populares se vean reforzadas, reconquistando derechos a través de un proceso constituyente y popular que culmine las tareas democrático-burguesas todavía pendientes de realizar hoy en día al Estado español, como consecuencia de la reforma, que no ruptura, del régimen franquista.

Desgraciadamente, creemos que en el resto del Estado español la correlación de fuerzas es claramente desfavorable a la superación del régimen del 78 y se encuentra en medio de una ofensiva neoliberal y recentralizadora que pisa los derechos de las naciones y pueblos que forman parte del Estado. Ante este escenario inmovilista, como marxistas-leninistas no podemos subordinar la cuestión social a la cuestión nacional priorizando un horizonte a estas alturas lejano y utópico como es la reforma federal o la celebración de un referéndum, tal como proponen ciertos sectores. Como internacionalistas que somos, no podemos tener miedo a un proceso de autodeterminación cuando este puede significar una oportunidad histórica para hacer avanzar las posiciones de clase, sin olvidar los fuertes vínculos que tenemos con el resto de pueblos del Estado, que siempre tendrán nuestra solidaridad en sus luchas por la emancipación social. Como comunistas catalanes, estamos convencidos de que la autodeterminación de Cataluña es hoy en día la mejor aportación que las clases populares catalanas pueden hacer por el cambio en España, obligando a abrir el candado de la constitución del 78, rompiendo la organización territorial del Estado y abriendo una rendija que puede ser aprovechada por la izquierda de los pueblos oprimidos.

Por lo tanto, desde Crida Comunista apostamos dialécticamente por un proceso de acumulación de fuerzas mediante la Unidad Popular y la ruptura democrática con el Estado español aprovechando la coyuntura actual y la oportunidad abierta con el proceso democrático que vive el país -que hay que hacer girar a la izquierda- para llegar a la proclamación de la República Popular Catalana, como apuesta estratégica de las clases populares por el inicio de la construcción del Socialismo en Cataluña.

4.- Països Catalans

¿Pero qué pasa con el resto del territorio? ¿O cual tendría que ser el marco de actuación de este espacio que reivindicamos? La realidad de los Països Catalans entendido como unos vínculos culturales, de lengua, de historia común... son innegables. Cómo también es innegable que la realidad política, la conciencia social y nacional, y los ritmos son muy diferentes. ¿Entonces, que tenemos que hacer?

Sin duda, entramos en otro tema históricamente polémico para el movimiento comunista en casa nuestra. Se tiene que decir que demasiado fácilmente se ha caído al descartar -unos- o defender -otros- rápidamente un modelo; o lo que es lo mismo, siempre ha habido una carencia de reflexión, de debate abierto y de teorización entre posturas. Hay que abordarlo con valentía y hacer una apuesta claramente marxista y no identitaria, de construcción nacional al Principado y en los Países Catalanes. Sólo así se romperán dinámicas negativas y se podrá avanzar realmente en un proyecto de emancipación.

5.- Las CUP y la Unidad Popular

A pesar de que queda mucho camino para recorrer, es evidente que en los últimos años se

ha avanzado en la articulación y construcción de la Unidad Popular, tejiendo un movimiento potente, amplio y heterogéneo, sin perder combatividad ni la esencia anticapitalista. Ahora hay nuevos y mayores retos que habrá que asumir con valentía, y creemos que el espacio que reivindicamos tiene que participar con fuerza para aportar el mejor de nosotros: trabajar la coordinación, el debate y el enriquecimiento de las diversas experiencias en todo el territorio, impulsar los Encuentros, hacer crecer la influencia en los barrios y zona del área Metropolitana, abrir la UP a nuevos sectores, priorizar siempre la presencia y luchas en la calle y no el institucionalismo, etc.

Uno de los actores capitales de esta Unidad Popular son desde hace un tiempo las Candidaturas de Unidad Popular (CUP), que han multiplicado su presencia en las instituciones -cerca de 400 regidores, gobernando en solitario o en coalición en varios pueblos y ciudades, los 10 diputados en el Parlament...- y ha conseguido visibilizar muchísimo las propuestas y programa de Unidad Popular.

Así pues, vemos muy necesario reforzar el proyecto de la CUP, y que se mantenga como un espacio de encuentro transversal y anticapitalista, de trabajo municipalista, de confluencia con otros movimientos rupturistas como sucede en las Candidaturas Alternativas del Vallès (CAV), en Badalona, Santa Coloma, etc.

6.- Venimos de lejos, y vamos más lejos todavía...

Hasta ahora hemos situado unos mínimos que habrá que profundizar y concretar, además de trabajar otras cuestiones que tienen que estar sobre la mesa, como por ejemplo el nuevo movimiento obrero y cómo encararlo, la lucha por un feminismo de clase, la solidaridad internacionalista con otros pueblos oprimidos y que luchan de varias formas por su libertad (recordamos ahora con fuerza Nueva Rusia, Siria y el Kurdistán...), pero lo que sí que hay que reivindicar ahora es qué tipo de espacio queremos; porque no debemos repetir errores y los tiempos nos exigen madurez.

Queremos un espacio comunista a pie de calle, profundamente feminista, radicalmente democrático, plural y que sepa beber de todas las tradiciones revolucionarias y escuelas combativas, un espacio alejado tanto del reformismo y el institucionalismo como de sectarismos y aleccionamientos, que sea desde el ejemplo y la humildad como tendremos que aportar y enriquecer las luchas populares. Esta es nuestra apuesta y no nos conformaremos con menos.

Los y las promotoras y firmantes de este manifiesto, eternas soñadoras, Quijotes irreductibles, fieles al hilo rojo catalán, queremos poner nuestro granito de arena en esta pequeña pero vital empresa de reconstituir la herramienta de los y las trabajadoras. Este tiene que ser el primer paso, de muchos en adelante. ¡Manos a la obra todos y todas!

Perquè som i ens sentim catalans

estimem i cerquem, en la lliure abraçada,

*l'esperit i l'exemple
d'altres pobles de races i llengües diverses,
i el tracte de tots, i el contacte,
a profit de l'empresa comuna i urgent
de mudar el món i els homes
en la pau solidària,
i en l'entesa fecunda;
tots francs i benignes,
generosos, fidels, sense enveja,
tots plegats contra els focus
de la vil cobejança,
del diner corrosiu,
dels terrors metafísics,
dels paràsits amb vara o espasa, o amb bàcul,
de l'orgull de la sang blava i pútrida,
del poder d'una força robada...*

Joan Oliver

<http://cridacomunista.org/>

<https://ppcc.lahaine.org/crida-comunista>